

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Έντεκα

Αποκαλύπτοντας την Προφητική Σημασία του Αμπού Μπακρ στο Πρώτο Ουαί της Αποκαλύψεως

Jeff Pippenger
2024-03-02

Στην προφητική ιστορία του πρώτου Αλλοίμονον, ο ηγέτης που ακολούθησε τον Μωάμεθ ήταν ο Αμπού Μπακρ Αμπντουλλάχ ιμπν Άμπι Κουχάφα, πεθερός του Μωάμεθ. Θα αναφερόμαστε σε αυτόν ως Αμπουμπακάρ. Τόσο αυτός όσο και ο Μωάμεθ μνημονεύονται στα πρώτα τέσσερα εδάφια. Ο Αμπουμπακάρ ήταν ο πρώτος ισλαμικός ηγεμόνας μετά τον Μωάμεθ, και η ιστορία καταγράφει μια εντολή που έδωσε στους στρατιώτες του, η οποία παριστάνεται στο τέταρτο εδάφιο του ενάτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Η εντολή αυτή αντιπροσωπεύει τη διαδικασία της σφράγισης που άρχισε κατά την άφιξη του τρίτου Αλλοίμονον, το οποίο ήταν επίσης η Έβδομη Σάλπιγγα, το οποίο ήταν επίσης η άφιξη του τρίτου αγγέλου.

Και ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ εἶδον ἓνα ἀστέρα πεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν τὸ κλεῖς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου. Καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου· καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος, ὡς καπνὸς μεγάλης καμίνου· καὶ ἐσκοτίσθησαν ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀήρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος. Καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὰς ἐξουσία, καθὼς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς. Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὰς ἐντολή νὰ μὴ βλάψωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς, οὐδὲ πᾶν χλωρὸν, οὐδὲ πᾶν δένδρον, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες δὲν ἔχουσι τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. Ἀποκάλυψις 9:1-4.

Ο «ἀστήρ» που ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἦταν ὁ Μωάμεθ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε τὴ διακονία του τὸ ἔτος 606. Στὸν Μωάμεθ δόθηκε ἓνα «κλεῖς» γιὰ νὰ «ἀνοίξει» τὴν «ἀβυσσο», ἐπιτρέποντας σὲ «καπνὸ» νὰ σκοτίσει τὸν «ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα», καὶ ἔφερε ἐμπρὸς «ἀκρίδες» στὶς ὁποῖες δόθηκε «ἐξουσία», ὡς ἡ ἐξουσία τῶν «σκορπίων». Τὸ κλεῖς ἦταν μιὰ στρατιωτικὴ μάχη ποὺ προκάλεσε ἀδυναμία στὴ στρατιωτικὴ ἰσχὺ τῶν Ῥωμαίων, ἐπιτρέποντας ἔτσι τὴν ἄνοδο τοῦ πολέμου τοῦ Ἰσλάμ. Ἡ ἀβυσσος εἶναι σύμβολο τῆς Ἀραβίας, γενέτειρας τοῦ Ἰσλάμ, καὶ ὁ καπνὸς ἀντιπροσώπευε τὴν ψευδῆ θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ ἐξαπλωθεῖ σὲ ὅλη τὴ γῆ καὶ νὰ καταλάβει τὴν ἴδια γεωγραφικὴ ἔκταση ποὺ θὰ κατακλυζόταν ἀπὸ τὰ σμήνη τῶν ἀκρίδων ποὺ σαρώνουν τὴ βόρεια Ἀφρική, τὴ νότια Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀραβία. Οἱ ἀκρίδες εἶναι σύμβολο τοῦ Ἰσλάμ, καὶ ἡ ἐξουσία, προφητικῶς, ἀντιπροσωπεύει στρατιωτικὴ δύναμη. Ἡ ἐξουσία τους ἔμελλε νὰ εἶναι ὡς τῶν σκορπίων, οἵτινες πλήττουν αἰφνιδίως. Ὁ Uriah Smith δηλώνει:

«Ἀστὴρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεῖς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου.»

«Ἐνῶ ὁ Πέρσης μονάρχης ἐνατένιζε με θαυμασμό τὰ ἐπιτεύγματα τῆς τέχνης καὶ τῆς ἰσχύος του, ἔλαβε ἐπιστολὴ ἀπὸ ἓνα ἀσημο πολίτη τῆς Μέκκας, ὁ ὁποῖος τον καλοῦσε νὰ ἀναγνωρίσει τὸν Μωάμεθ ὡς ἀπόστολο τοῦ Θεοῦ. Εκείνος ἀπέρριψε τὴν πρόσκληση καὶ κατέσχισε τὴν ἐπιστολή. “Ἐτσι ἀκριβῶς,” ἀναφώνησε ὁ Ἀραβας προφήτης, “ὁ Θεὸς θα

κατασχίσει το βασίλειο και θα απορρίψει την ικεσία του Χοσρόη.” Τοποθετημένος στο όριο αυτών των δύο αυτοκρατοριών της Ανατολής, ο Μωάμεθ παρακολουθούσε με μυστική χαρά την πρόοδο της αμοιβαίας καταστροφής· και εν μέσω των περσικών θριάμβων τόλμησε να προείπει ότι, προτού παρέλθουν πολλά έτη, η νίκη θα επέστρεφε και πάλι στα λάβαρα των Ρωμαίων. “Κατά τον χρόνο κατά τον οποίο λέγεται ότι διατυπώθηκε αυτή η πρόρρηση, καμία προφητεία δεν θα μπορούσε να απέχει περισσότερο από την εκπλήρωσή της, αφού τα πρώτα δώδεκα έτη του Ηρακλείου προανήγγελλαν την επικείμενη διάλυση της αυτοκρατορίας.”...»

«Ο Χοσρόης υπέταξε τη ρωμαϊκή κτήση [στην] Ασία και την Αφρική. Και “η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία”, κατά την περίοδο εκείνη, “είχε περιορισθεί στα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως, με το υπόλειμμα της Ελλάδος, της Ιταλίας και της Αφρικής, και μερικές παραθαλάσσιες πόλεις, από την Τύρο έως την Τραπεζούντα, της ασιατικής ακτής. Η πείρα έξι ετών έπεισε τελικώς τον Πέρση μονάρχη να παραιτηθεί από την κατάκτηση της Κωνσταντινουπόλεως και να καθορίσει τον ετήσιο φόρο υποτελείας ως λύτρο της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας,—χίλια τάλαντα χρυσού, χίλια τάλαντα αργύρου, χίλιες μεταξωτές στολές, χίλια άλογα και χίλιες παρθένους. Ο Ηράκλειος προσυπέγραψε αυτούς τους ατιμωτικούς όρους. Αλλά ο χρόνος και ο χώρος που εξασφάλισε, για να συγκεντρώσει εκείνους τους θησαυρούς από τη φτώχεια της Ανατολής, χρησιμοποιήθηκαν επιμελώς για την προπαρασκευή μιας τολμηρής και απελπισμένης επιθέσεως.”»

«Ο βασιλεύς της Περσίας καταφρονούσε τον άσημο Σαρακηνό και χλεύαζε το μήνυμα του δήθεν προφήτη της Μέκκας. Ούτε ακόμη και η ανατροπή της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας θα είχε ανοίξει θύρα στον Μωαμεθανισμό ή στην πρόοδο των ένοπλων Σαρακηνών διαδοτών μιας απάτης, έστω και αν ο μονάρχης των Περσών και ο χαγάνος των Αβάρων (ο διάδοχος του Αττίλα) είχαν μοιράσει μεταξύ τους τα λείψανα των βασιλείων των Καισάρων. Και ο ίδιος ο Χοσρόης εξέπεσε. Οι Περσική και Ρωμαϊκή μοναρχίες εξήντησαν η μία τη δύναμη της άλλης. Και προτού θεθεί ξίφος στα χέρια του ψευδοπροφήτη, αυτό εκτυπήθη από τα χέρια εκείνων που θα είχαν αναχαιτίσει την πορεία του και συντρίψει την ισχύ του.»

«Από τις ημέρες του Σκιπίωνα και του Αννίβα, κανένα τολμηρότερο εγχείρημα δεν είχε επιχειρηθεί από εκείνο που επέτυχε ο Ηράκλειος για τη λύτρωση της αυτοκρατορίας. Διέσχισε την επικίνδυνη οδό του διά μέσου του Εύξεινου Πόντου και των ορέων της Αρμενίας, εισχώρησε στην καρδιά της Περσίας και ανέκλησε τα στρατεύματα του μεγάλου βασιλέως για την υπεράσπιση της αιμορραγούσας πατρίδας τους.»

«Στη μάχη της Νινευή, η οποία διεξήχθη με σφοδρότητα από την αυγή έως την ενδεκάτη ώρα, είκοσι οκτώ λάβαρα, εκτός από εκείνα που ενδέχεται να είχαν συντριβεί ή κατασχισθεί, αφαιρέθηκαν από τους Πέρσες· το μεγαλύτερο μέρος του στρατού τους κατακερματίστηκε, και οι νικητές, αποκρύπτοντας τις δικές τους απώλειες, πέρασαν τη νύκτα επί του πεδίου. Οι πόλεις και τα ανάκτορα της Ασσυρίας ανοίχθηκαν για πρώτη φορά στους Ρωμαίους.»

«Ο Ρωμαίος αυτοκράτορας δεν ενισχύθηκε από τις κατακτήσεις που επέτυχε· και συγχρόνως, και διά των αυτών μέσων, προετοιμάστηκε οδός για τα πλήθη των Σαρακηνών από την Αραβία, ως ακρίδες από την αυτήν περιοχή, οι οποίοι, διαδίδοντας κατά την πορεία τους το σκοτεινό και απατηλό μωαμεθανικό δόγμα, ταχέως εξαπλώθηκαν σε αμφοτερές, την Περσική και τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.»

«Πληρεστέρα απεικόνιση του γεγονότος αυτού δεν θα ηδύνατο να επιθυμηθεί από εκείνην που παρέχουν τα καταληκτικά λόγια του κεφαλαίου του Gibbon, από το οποίο ελήφθησαν τα προηγούμενα αποσπάσματα. “Μολονότι είχε συγκροτηθεί νικηφόρος στρατός υπό το λάβαρον του Ηρακλείου, η αφύσικη αυτή προσπάθεια φαίνεται ότι μάλλον εξήντησε παρά εξάσκησε τη δύναμή τους. Ενώ ο αυτοκράτωρ εθριάμβευε στην Κωνσταντινούπολη ή στην Ιερουσαλήμ, μία αφανής πόλη στα σύνορα της Συρίας ληλατήθηκε από τους Σαρακηνούς, και αυτοί κατέκοψαν μερικά στρατεύματα που προήλασαν προς ενίσχυσή της,—ένα σύνηθες και ασήμαντο συμβάν, αν δεν είχε αποτελέσει το προοίμιο μιας μεγάλης επαναστάσεως. Οι ληστές αυτοί ήσαν οι απόστολοι του Μωάμεθ· η μανιώδης ανδρεία τους είχε εξέλθει από την έρημο· και κατά τα τελευταία οκτώ έτη της βασιλείας του, ο Ηράκλειος έχασε από τους Άραβες τις ίδιες επαρχίες που είχε αποσπάσει από τους Πέρσες.”»

«“Το πνεύμα της απάτης και του ενθουσιασμού, του οποίου η κατοικία δεν είναι στους ουρανόους”, αφέθηκε ελεύθερο επάνω στη γη. Η άβυσσος δεν χρειαζόταν παρά μόνον ένα κλειδί για να ανοιχθεί, και το κλειδί εκείνο ήταν η πτώση του Χοσρόη. Είχε κατασχίσει περιφρονητικώς την επιστολή ενός άσημου πολίτη της Μέκκας. Αλλ’ όταν από τη “λάμψη της δόξας” του κατέπεσε στον “πύργο του σκότους”, τον οποίο ουδείς οφθαλμός μπορούσε να διαπεράσει, το όνομα του Χοσρόη επρόκειτο αιφνιδίως να παραδοθεί στη λήθη ενώπιον εκείνου του Μωάμεθ· και η ημισέληνος εφαιέτο απλώς να αναμένει την ανατολή της έως την πτώση του αστέρος. Ο Χοσρόης, μετά την πλήρη του συντριβή και την απώλεια της αυτοκρατορίας του, εφονεύθη κατά το έτος 628· και το έτος 629 χαρακτηρίζεται από “την κατάκτηση της Αραβίας” και “τον πρώτο πόλεμο των Μωαμεθανών κατά της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας”. “Και ο πέμπτος άγγελος εσάλπισε, και είδον αστέρα πεσόντα εκ του ουρανού εις την γην· και εις αυτόν εδόθη το κλειδί του φρέατος της αβύσσου. Και ήνοιξε το φρέαρ της αβύσσου.” Έπεσε εις την γην. Όταν η ισχύς της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας είχε εξαντληθεί, και ο μέγας βασιλεύς της Ανατολής κειτόταν νεκρός στον πύργο του σκότους, η διαρπαγή μιας άσημης πόλεως στα σύνορα της Συρίας ήταν “το προοίμιο μιας ισχυράς επαναστάσεως”. “Οι ληστές ήσαν οι απόστολοι του Μωάμεθ, και η παραληρηματική τους ανδρεία ανεδύθη από την έρημο.”»

«Ἡ Ἄβυσσος.—Ἡ σημασία τοῦ ὄρου τούτου δύναται νὰ γίνῃ κατανοητὴ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς, ὅπου ὀρίζεται ὡς “βαθεῖα, ἀπύθμενη, ἀχανής,” καὶ δύναται νὰ ἀναφέρεται εἰς κάθε ἔρημον, ἐρημωμένον καὶ ἀκαλλιέργητον τόπον. Ἐφαρμόζεται εἰς τὴν γῆν ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῆς καταστάσει χάους. Γεν. 1:2. Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δύναται προσφυῶς νὰ ἀναφέρεται εἰς τὰ ἄγνωστα ἐρημικὰ μέρη τῆς Ἀραβικῆς ἐρήμου, ἐκ τῶν συνόρων τῆς ὁποίας ἐξῆλθαν αἱ ὀρδαὶ τῶν Σαρακηνῶν ὡς σμῆνη ἀκρίδων. Καὶ ἡ πτώσις τοῦ Χοσρόου, τοῦ Πέρσου βασιλέως, δύναται ὀρθῶς νὰ παρασταθῇ ὡς τὸ ἄνοιγμα τῆς ἀβύσσου, καθόσον προητοίμασε τὴν ὁδὸν ὥστε οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Μωάμεθ νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς ἀφανοῦς χώρας αὐτῶν καὶ νὰ διαδώσουν τὰς πλανεράς των δοξασίας διὰ πυρὸς καὶ μαχαίρας, ἕως ὅτου εἶχον ἐξαπλώσει τὸ σκότος αὐτῶν ἐπὶ πάσης τῆς Ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας.» Οὐρίας Σμιθ, Daniel and Revelation, 495–498.

Το πρώτο οὐαί, το οποίο είναι η πέμπτη σάλπιγγα, προσδιορίζει την αρχή του πολέμου τοῦ Ἰσλάμ ἐναντίον τῆς Ρώμης, και προσδιορίζει μία μάχη μεταξύ τῆς Ρώμης και τῆς Περσίας, στην οποία η Ρώμη επικράτησε, αλλά, πράττοντας τοῦτο, ἐξάντλησε τη στρατιωτική της ισχύ σε τέτοιο βαθμό,

ώστε να μην μπορέσει να αποτρέψει την άνοδο της ισλαμικής δυνάμεως. Τα προφητικά χαρακτηριστικά του πρώτου ουαί και του δευτέρου ουαί προσδιορίζουν τα προφητικά χαρακτηριστικά του τρίτου ουαί, και είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε τα πρώτα δύο ουαί ως σύμβολα της ιστορίας του τρίτου ουαί· διότι αυτή η ιστορία αντιπροσωπεύει την περίοδο της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία άρχισε την 11η Σεπτεμβρίου 2001. Μετά την προφητική ιστορία που αντιπροσωπεύεται από τον Μωάμεθ στα τρία πρώτα εδάφια, το εδάφιο τέσσερα εισάγει τον Αμπού Μπακρ, τον πρώτο ηγέτη μετά τον Μωάμεθ.

Και εδόθη εις αυτά εντολή να μη βλάψωσι τον χόρτον της γης, ούτε παν χλωρόν, ούτε παν δένδρον, αλλά μόνον τους ανθρώπους εκείνους οίτινες δεν έχουσι τη σφραγίδα του Θεού επί των μετώπων αυτών. Αποκάλυψις 9:4.

Η εντολή του Αμπού Μπακρ καθοδηγούσε τους ισλαμιστές πολεμιστές να διακρίνουν μεταξύ δύο τύπων προσκυνητών που υπήρχαν στις ρωμαϊκές επικράτειες εκείνον τον καιρό. Η μία τάξη ήταν οι Καθολικοί, οι οποίοι είχαν ορισμένα θρησκευτικά τάγματα που ξύριζαν το πίσω μέρος της κεφαλής τους (την κουρά), και τηρούσαν τη λατρεία της Κυριακής. Η άλλη τάξη ήταν οι τηρητές του Σαββάτου της εβδομής ημέρας, και το Σάββατο είναι η σφραγίδα του Θεού.

«Μετά τον θάνατο του Μωάμεθ, τον διαδέχθηκε στη διοίκηση ο Αβουβέκρ, το έτος μ.Χ. 632, ο οποίος, μόλις εδραίωσε πλήρως την εξουσία και τη διακυβέρνησή του, απέστειλε εγκύκλια επιστολή προς τις αραβικές φυλές, από την οποία το ακόλουθο αποτελεί απόσπασμα:—»

«Όταν πολεμάτε τις μάχες του Κυρίου, να φέρεσθε ανδρείως, χωρίς να στρέφετε τα νότα σας· αλλά η νίκη σας να μη μολυνθεί με το αίμα γυναικών και παιδιών. Μην καταστρέφετε φοινικόδεντρα, ούτε να καίτε αγρούς σίτου. Μην κόβετε οπωροφόρα δέντρα, ούτε να προξενείτε καμία βλάβη στα κτήνη, παρά μόνο σε όσα σφάζετε για να φάτε. Όταν συνάπτετε οποιαδήποτε συνθήκη ή συμφωνία, να μένετε πιστοί σε αυτήν και να είστε συνεπείς προς τον λόγο σας. Και καθώς προχωρείτε, θα βρείτε μερικούς θρησκευτικούς ανθρώπους, οι οποίοι ζουν αποσυρμένοι σε μοναστήρια και έχουν θέσει ως σκοπό τους να υπηρετούν κατ' αυτόν τον τρόπο τον Θεό· αφήστε τους ήσυχους, και ούτε να τους φονεύετε ούτε να καταστρέφετε τα μοναστήρια τους. Και θα βρείτε ένα άλλο είδος ανθρώπων, που ανήκουν στη συναγωγή του Σατανά, οι οποίοι έχουν ξυρισμένες κορυφές· φροντίστε να σχίζετε τα κρανία τους και να μη τους δίνετε κανένα έλεος, έως ότου είτε γίνουν Μωαμεθανοί είτε πληρώσουν φόρο υποτελείας.»

«Δεν αναφέρεται ούτε στην προφητεία ούτε στην ιστορία ότι οι περισσότεροι φιλόφρονες εντολές τηρήθηκαν με την ίδια σχολαστικότητα όπως το άγριο πρόσταγμα· αλλά έτσι είχε διαταχθεί σ' αυτούς. Και τα προαναφερθέντα είναι οι μόνες οδηγίες που καταγράφονται από τον Γίββωνα ως δοθείσες από τον Αμπούμπεκρ προς τους αρχηγούς, των οποίων το καθήκον ήταν να εκδίδουν τις διαταγές προς όλα τα σαρακηνά στρατεύματα. Οι διαταγές συμφωνούν εξίσου κατά τρόπο διακριτικό με την προφητεία, σαν ο ίδιος ο χαλίφης να ενεργούσε με γνωστή καθώς και άμεση υπακοή σε ανώτερη εντολή από εκείνη θνητού ανθρώπου· και κατά την ίδια την πράξη της εξόδου προς πόλεμο εναντίον της θρησκείας του Ιησού και προς διάδοση του Μωαμεθανισμού στη θέση της, επανέλαβε τα λόγια τα οποία είχε προλεχθεί στην Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού ότι θα έλεγε.»

«Η Σφραγίδα του Θεού επί των Μετώπων αυτών.—Στά σχόλια επί του κεφαλαίου 7:1–3, έχουμε δείξει ότι η σφραγίδα του Θεού είναι το Σάββατον της τετάρτης εντολής· και η ιστορία δεν σιωπᾷ ὡς πρὸς τὸ γεγονός ὅτι ὑπῆρξαν τηρηταὶ τοῦ ἀληθινοῦ Σαββάτου καθ’ ὅλην τὴν παροῦσαν οἰκονομίαν. Ἀλλὰ ἐδῶ ἀνέκυψε διὰ πολλοὺς τὸ ἐρώτημα, ποῖοι ἦσαν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχον κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, καὶ οἵτινες διὰ τοῦτο ἐγένοντο ἐξαίρετοι ἀπὸ τὴν μωαμεθανικὴν καταπίεσιν; Ἄς ἔχη ὁ ἀναγνώστης κατὰ νοῦν τὸ γεγονός, στὸ ὁποῖο ἤδη ἐγένετο μνεία, ὅτι ὑπῆρξαν καθ’ ὅλην ταύτην τὴν οἰκονομίαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, ἢ ἦσαν νοήμονες τηρηταὶ τοῦ ἀληθινοῦ Σαββάτου· καὶ ἄς θεωρήσῃ περαιτέρω ὅτι ἐκεῖνο ποῦ βεβαιώνει ἢ προφητεία εἶναι ὅτι οἱ ἐπιθέσεις ταύτης τῆς ἐρημωτικῆς τουρκικῆς δυνάμεως δὲν στρέφονται ἐναντίον αὐτῶν, ἀλλὰ ἐναντίον ἄλλης τάξεως. Οὕτως τὸ ζήτημα ἀπαλλάσσεται ἀπὸ πᾶσαν δυσχέρειαν· διότι τοῦτο εἶναι πᾶν ὅ,τι πράγματι βεβαιώνει ἢ προφητεία. Μία μόνον τάξις προσώπων τίθεται εὐθέως ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τῷ κειμένῳ· τουτέστιν, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν· καὶ ἡ διαφύλαξις ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ εἰσάγεται μόνον κατὰ συνεπαγωγήν. Κατὰ συνέπειαν, δὲν μανθάνομεν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν περιεπλάκησαν εἰς τινασδῆποτε ἀπὸ τὰς συμφορὰς ποῦ ἐπέβαλαν οἱ Σαρακηνοὶ ἐπὶ τὰ ἀντικείμενα τοῦ μίσους αὐτῶν. Ἐκεῖνοι εἶχον ἐξουσιοδοτηθῆ ἐναντίον ἄλλης τάξεως ἀνθρώπων. Καὶ ἡ καταστροφή ἢ μέλλουσα νὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ ταύτην τὴν τάξιν ἀνθρώπων δὲν τίθεται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν διαφύλαξιν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἐκείνην τῶν καρπῶν καὶ τῆς χλωρότητος τῆς γῆς· οὕτως, Μὴ βλάψετε τὸν χόρτον, τὰ δένδρα, οὐδὲ οἰονδῆποτε χλωρὸν πράγμα, ἀλλὰ μόνον ὀρισμένην τινὰ τάξιν ἀνθρώπων. Καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει, ἔχομεν τὸ παράδοξον θέαμα στρατοῦ εἰσβολέων νὰ φεῖδεται ἐκείνων τῶν πραγμάτων τὰ ὁποῖα τοιοῦτοι στρατοὶ συνήθως καταστρέφουν, δηλαδή, τὴν ὄψιν καὶ τὰ προϊόντα τῆς φύσεως· καὶ, ἐν συνεχείᾳ τῆς ἀδείας των νὰ βλάψουν ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, νὰ σχίζουν τὰ κρανία μιᾶς τάξεως θρησκευομένων μὲ ξυρισμένας κορυφάς, οἵτινες ἀνῆκαν εἰς τὴν συναγωγήν τοῦ Σατανᾶ.»

«Αυτοὶ ἦσαν ἀναμφιβόλως μιὰ τάξις μοναχῶν, ἢ κάποια ἄλλη διαίρεση τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐναντίον αὐτῶν ἐστράφησαν τὰ ὅπλα των Μωαμεθανῶν. Καὶ μας φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἰδιάζουσα καταλληλότητα, ἀν ὅχι πρόθεση, στο νὰ περιγράφονται ὡς ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶχαν τὴ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ των μετώπων αὐτῶν· καθόσον αὐτὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐκκλησία ἡ ὁποία ἐστέρησε τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴ σφραγίδα του, ἀφαιρώντας τὸ ἀληθινὸ Σάββατο καὶ ἀνεγείροντας στὴ θέση του ἓνα πλαστό. Καὶ δὲν ἐννοοῦμε, οὔτε ἀπὸ τὴν προφητεία οὔτε ἀπὸ τὴν ἱστορία, ὅτι ἐκεῖνα τα πρόσωπα τα ὁποῖα ὁ Ἀβούβεκρ παρήγγειλε στους ἀκολουθούς του νὰ μὴν παρενοχλήσουν κατεῖχαν τὴ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅτι ἀπαραιτήτως ἀποτελοῦσαν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Ποιοὶ ἦσαν, καὶ γιὰ ποῖον λόγον ἐσώθησαν, ἡ πενιχρὴ μαρτυρία τοῦ Gibbon δὲν μας πληροφορεῖ, καὶ δὲν ἔχομε ἀλλο μέσο νὰ γνωρίζουμε· ἀλλὰ ἔχομε κάθε λόγον νὰ πιστεύουμε ὅτι κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὴ σφραγίδα τοῦ Θεοῦ δὲν παρενοχλήθηκε, ἐνὼ μιὰ ἄλλη τάξις, ἡ ὁποία ἐμφατικῶς δὲν τὴν εἶχε, παρεδόθη στὴ μάχαιρα· καὶ ἐτσι οἱ ἐπιμέρους προσδιορισμοὶ τῆς προφητείας ἐκπληρώνονται πλήρως.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Ο Αμπού Μπακρ συσπείρωσε τους οπαδούς του Μωάμεθ σε Χαλιφάτο μετά τον θάνατο του Μωάμεθ· έτσι, παρότι πρόκειται για δύο διαφορετικά ιστορικά πρόσωπα, από κοινού αντιπροσωπεύουν την αρχή της μαρτυρίας του Ισλάμ της πρώτης συμφοράς, και το ιστορικό πρόσωπο που σηματοδοτεί την ιστορία της πρώτης συμφοράς είναι ο Μωάμεθ.

Κατά την αρχική ιστορία του δευτέρου ουαί, ο Μωάμεθ Β΄ κατέκτησε την Κωνσταντινούπολη το 1453. Το 1449 λύθηκαν τέσσερις άγγελιοι, οι οποίοι αντιπροσώπευαν το Ισλάμ. Η αρχή και το τέλος του πρώτου ουαί σημειώνονται από έναν Μωάμεθ, τον πρώτο και τον δεύτερο αντιστοίχως. Προφητικώς, η αρχή και το τέλος της ιστορίας του πρώτου ουαί φέρουν την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα.

Η αρχή του δευτέρου αλίμονο περιλαμβάνει μία χρονική προφητεία περί τεσσάρων αγγέλων, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν το Ισλάμ, το οποίο τότε ελύθη, και κατόπιν εχαλιναγωγήθη στις 11 Αυγούστου 1840. Από εκείνο το σημείο έως τις 22 Οκτωβρίου 1844, απεικονίζεται η σφράγιση των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Η αρχή του δευτέρου αλίμονο προσδιορίζει τη λύση του Ισλάμ, και το τέλος σηματοδοτεί τη χαλιναγωγήση του Ισλάμ. Τόσο το πρώτο όσο και το δεύτερο αλίμονο έχουν ακριβείς προφητικούς δείκτες, οι οποίοι συνδέουν τις αρχές τους με τα τέλη τους.

Οι δύο πρώτες συμφορές πρέπει να τεθούν η μία επάνω στην άλλη, «γραμμή επί γραμμής», προκειμένου να προσδιορισθεί η τρίτη συμφορά. Ένα από τα προφητικά χαρακτηριστικά που προσδιορίζεται από τους δύο πρώτους μάρτυρες του Ισλάμ είναι ότι αντιπροσωπεύουν μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο, η οποία σηματοδοτεί την αρχή και το τέλος με την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα. Κατέχουν επίσης μια δευτερεύουσα υπογραφή, διότι η αρχή της πρώτης συμφοράς προσδιορίζει τη σφράγιση του λαού του Θεού, και το τέλος της δεύτερης συμφοράς επίσης προσδιορίζει τη σφράγιση του λαού του Θεού.

Το τρίτο αλίμονο έφθασε όταν το Ισλάμ επιτέθηκε αιφνιδίως και απροσδοκήτως στο θηρίο της γης του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, αρχίζοντας έτσι την περίοδο της σφραγίσεως. Η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων λήγει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, και ως απόκριση σε εκείνη την αποστασία, την εθνική αποστασία ακολουθεί η εθνική καταστροφή. Όπως προτυπώθηκε με την ειδωλολατρική Ρώμη και την παπική Ρώμη, η εθνική καταστροφή πραγματοποιείται μέσω των κρίσεων των σαλπύγγων του Θεού. Τα τρία αλίμονα είναι επίσης σάλπιγγες. Το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο θα πλήξει πάλι αιφνιδίως και απροσδοκήτως κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, όταν λήξει η περίοδος της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Εκείνη η περίοδος έχει προτυπωθεί από την αρχική περίοδο του πρώτου αλίμονο, και επίσης από την τελική περίοδο του δεύτερου αλίμονο.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

Και η Σάρρα είδε τον υιόν της Άγαρ της Αιγυπτίας, τον οποίον είχε γεννήσει εις τον Αβραάμ, να μπαίξει. Διά τούτο είπε προς τον Αβραάμ· Έκβαλε την δούλην ταύτην και τον υιόν αυτής· διότι ο υιός της δούλης ταύτης δεν θέλει κληρονομήσει μετά του υιού μου, μετά του Ισαάκ. Και το πράγμα εφάνη πολύ βαρύ εις τους οφθαλμούς του Αβραάμ εξαιτίας του υιού αυτού. Και είπεν ο Θεός προς τον Αβραάμ· Ας μη φαίνεται βαρύ εις τους οφθαλμούς σου εξαιτίας του

παιδίου και εξαιτίας της δούλης σου· εις πάντα όσα σοι είπε η Σάρρα, άκουσον την φωνήν αυτής· διότι εν τω Ισαάκ θέλει κληθή εις σε σπέρμα. Αλλά και τον υιόν της δούλης θέλω κάμει έθνος, επειδή είναι σπέρμα σου. Και εσηκώθη ο Αβραάμ ενωρίς το πρωί, και έλαβε άρτους και ασκόν ύδατος, και έδωκεν αυτά εις την Άγαρ, θέσας αυτά επί του ώμου αυτής, και το παιδίον, και απέστειλεν αυτήν· και εκείνη ανεχώρησε και επλανήθη εις την έρημον της Βηρσαβεέ. Και ετελείωσε το ύδωρ εκ του ασκού, και έρριψε το παιδίον υπό μίαν εκ των θάμνων. Και απελθούσα εκάθησεν απέναντι αυτού μακράν, ως απόστασιν τόξου· διότι είπε, Ας μη ίδω τον θάνατον του παιδίου. Και εκάθητο απέναντι αυτού, και υψώσασα την φωνήν αυτής έκλαυσε. Και ήκουσεν ο Θεός την φωνήν του παιδίου· και ο άγγελος του Θεού εκάλεσε την Άγαρ εκ του ουρανού, και είπε προς αυτήν· Τι έχεις, Άγαρ; μη φοβού· διότι ήκουσεν ο Θεός την φωνήν του παιδίου εκεί όπου είναι. Σηκώθητι, ύψωσον το παιδίον, και κράτησον αυτό με την χείρά σου· διότι θέλω κάμει αυτό έθνος μέγα. Και ήνοιξεν ο Θεός τους οφθαλμούς αυτής, και είδε φρέαρ ύδατος· και υπήγε, και εγέμισε τον ασκόν ύδατος, και έδωκε να πίνη το παιδίον. Και ήτο ο Θεός μετά του παιδίου· και ηυξήθη, και κατώκησεν εν τη ερήμω, και έγεινε τοξότης. Γένεσις 21:9–20.